

РЕШЕНИЕ

№ 7921

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10501** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от ДОПК във чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на "АУРИГА" ООД, ЕИК -[ЕИК], подадена чрез адв. С. Й., срещу Ревизионен акт /РА/ № СФД23-РД77-121/21.07.2023 г., издаден от Е. К. К. – възложил ревизията, и Е. А. Й. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОА23-РД28-45/05.10.2023 г. на кмета на Столична община. Определените с РА задължения и лихвите за просрочие върху тях са в размер общо на 594 506,10 лева, в т.ч. за ДНИ — 0,00 лева; за лихви ДНИ — 0,00 лева; за ТБО - 539 059,96 лева; за лихви ТБО в размер на 55 446,14 лева, като са посочени в таблица 1 на стр.11 от РА.

Жалбоподателят счита РА за незаконосъобразен, като постановен при неправилно приложение на материалния закон. Оспорва констатациите на приходните органи свързани със завишения размер на задължението за ДНИ за 2022 г. от 236476,82 лв. според РА спрямо действително дължимото задължение за ДНИ - 226962,20 лв., произтичащо от декларираната от дружеството отчетна стойност, като се твърди, че размерът на завишението на ДНИ в акта е 9514,62 лв. В тази връзка оспорва изводите на приходните органи относно включване в отчетната стойност на имота /сграда/ на активите заведени в счетоводни сметки 1201 – „Съоръжения“ и 1211 „Машини“. Дружеството не оспорва начислените лихви за ДНИ за 2022 г. в размер на 1788 лв., като смята, че същите са дължими. На следващо място счита, че неправилно е определен размерът на ТБО за 2022 г. – 570460,18 лв. и по-конкретно начислената сума за компонента по чл. 62, т. 3 ЗМДТ вместо действително дължимата от

дружеството сума за ТБО съобразно количествата отпадъци, както и следващите се от това констатации в РА за внасяне на ТБО в размер на 539059,96 лв. и лихва за забава от 55446,14 лв. Излагат се доводи за неправилност и относно констатациите в акта, с които надвнесените от дружеството суми за възстановяване или прихващане са установени на 0 лева вместо на надвнесена общо сума от 266000,74 лв. /включваща надвнесен ДНИ – 40877,77 лв. и надвнесена ТБО за 2022 г. в размер на 225122,97 лв./. Подробни аргументи относно така очертаните спорни въпроси са изложени в жалбата и депозираната писмена защита. Иска се РА да бъде изменен или отменен в горепосочените части.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, чрез адв. Й., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като бъде отменен или изменен РА. Претендира присъждане на сторените по делото разноски по представен списък.

Ответникът - кмет на Столична община, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Началото на ревизионното производство е поставено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) с рег. № СФД23-РД01-91/04.04.2023 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 ДОПК от Е. К. К. — на длъжност „началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“, оправомощен с разпореждане с рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, упражняващ правомощията на териториален директор на НАП. ЗВР е връчена на 07.04.2023 г. на представляващия дружеството Б. С. С. и на упълномощеното лице С. И. М.. Определен е ревизионен екип от органи по приходите, на които е възложено да извършат ревизията - Е. А. Й. - ръководител на ревизията и В. Т. В., служители на длъжност „главен инспектор“ в отдел РСВ към дирекция ОП при СО. Със заповедта е определен и тримесечен срок за завършване на ревизията. Същата е с обхват установяване на задължения за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. относно собствен на „АУРИГА“ ЕАД недвижим имот, находящ се в [населено място], район „Т.“, [улица], придобит с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 14, том I, рег. № 692, дело № 14 от 25.02.2004 г.; Разрешение за ползване № ДК-07-56/12.02.2006 г. и Разрешение за ползване № СТ-12- 754/29.07.2008 г., издадени от ДНСК.

В хода на ревизионното производство на жалбоподателя е връчено ИПДПОЗЛ с изх. № СФД23-ТД26- 1757/05.04.2023 г., по което същият е предоставил писмени обяснения и приложил доказателства.

В изпълнение на издадената ЗВР и във връзка с чл. 117, ал. 1 от ДОПК е изготвен Ревизионен доклад (РД) с рег. № СФД23-ТД26-2496/18.05.2023 г., връчен на 22.05.2023 г. на Б. С. С. и на С. И. М..

От административната преписка се установява, че за процесните обекти /земя и сграда/ са подавани от дружеството следните декларации:

На 01.03.2021 г. с коригираща декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № ДСЦ20-ТД26-253/01.03.2021 г. е декларирана земя с отчетна стойност в размер на 15 205 631,64 лева и сграда-търговски комплекс в размер на [ЕИК], 24 лева. Декларирана е и промяна на данните В РЗП и Височина на отделните етажи от сградата.

На 28.02.2022 г. с коригираща декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ ДСЦ22-ТД26-139/28.02.2022 г. /л. 262-264 черен кл./, е предекларирана земя с отчетна стойност в размер на 15743092,03 лева и сграда-търговски комплекс в размер на 105 303 413,91 лева, респ. с обща отчетна стойност на имота е 121046 505,94 лева.

За имота е открита данъчна партида № М775_060824_10.

По вид и описание имота представлява: поземлен имот с идентификатор 68134.1004.193, целият с площ по кадастрални данни 12 079,00 кв.м., ведно със сграда „Търговски и развлекателен комплекс с две нива, подземни паркинги, с магазини за промишлени стоки, супермаркет, банков салон, магазини за техника, магазини за мебели, щандове за промишлени, пакетирани хранителни стоки и сладкарски изделия, аптека, фризьорски салон, комплексресторант за бързо хранене със седем броя търговски обекти, кафета, барове, пицария, сладкарница, ресторант с летен бар, детски кът, офиси, складове, обслужващи помещения, помещения за кинокомплекс с шест кинозали, боулинг и електронно казино, сградни ВИК връзки, външно топлоснабдяване и абонатни станции”, с обща разгърнатата застроена площ от 44 800,00 кв.м.

В хода на административното производство е установено, че РЛ прилага счетоводна база за финансово отчитане международните счетоводни стандарти (МСС). Установено е, че между отчетната стойност на земята по счетоводни данни и обявените в ГФО и тази по декларирани данни с декларации по чл. 14 от ЗМДТ, няма различие. При изготвяне на финансовите си отчети, дружеството използва МСС 40 „Инвестиционни имоти”, за признаване, оценяване и оповестяване на инвестиционните си имоти, респ. тези недвижими имоти се докладват и представят във финансовите отчети като инвестиционни имоти поради специфичната им употреба от страна на техния собственик. От ревизиращите е прието, че за целите на облагане с ДНИ и ТБО, отчетната стойност на инвестиционните имоти трябва да включва всички активи, без които не е възможно функционирането на актива по предназначение и без които активът /имотът/ не може да носи икономически изгоди на предприятието.

В хода на административното производство е констатирано, че в счетоводни сметки: сметка 1111 ”Сграда — ИИ”, сметка 1121 ”Подобрения на Сграда — ИИ“, сметка 1201 ”Съоръжения — ИИ”, сметка 1211 ”Машини — ИИ“ дружеството е завело всички елементи, подобрения, съоръжения, сградни инсталации /ОВ и К, ВИК, електро и т.н./ и инфраструктура, трайно монтирани в сградата, съставлявайки едно цяло по такъв начин, че при липсата на тези елементи сградата би била недовършена или целостта ѝ променена, така че тя да не може да се използва по предназначението, което ѝ е отредено.

Прието е, че при определяне на основата за облагане със задължения за ДНИ и ТБО за 2022 г. към отчетната стойност на сградата, следва да бъде добавена и отчетната стойност на активите, които дружеството отчита по счетоводни сметки 1201 ”Съоръжения — ИИ” и 1211 ”Машини — ИИ“.

В заключение е определена отчетна стойност на имота /земя и сграда/ в размер на 126 120 972,29 лв. /15 730 725,18 лв. +[ЕИК],11 лв./, а не тази декларирана от дружеството в общ размер на 121 046 505,94 лв., от които - 15730725,18 лв. земя и [ЕИК],91 лв. - сграда.

Така с РА е установено задължение за ДНИ земя за 2022 г. в размер на 29 495,11 лв., изчислена 15 730 725,18 лв. x 1,875 промила, както и задължение за ДНИ сграда за

2022 г. - 110 390 247,11 лв. x 1,875 промила = 206 981,71лв., или ДНИ за земя и сграда за 2022 г. е в общ размер - 236 476,82 лв. /главница/ и 1788,20 лв. /лихви/.

Установено е, че дружеството е внесло за 2022 г. сумата от 267 252,55 лв. – главница и 2412,69 лв. - лихви, т.е. задължението за ДНИ за 2022 г. е 0 лева и не е налице сума за довносяне. Определена е сума за възстановяване - 30 775,73 лв. /главница/ и 624,49 лв. /лихва/.

По отношение на задължението за ТБО за процесната 2022 г. се установява следното: Съгласно Заповед № СОА21-РД-09-1426/29.10.2021 г. на кмета на Столична община, издадена на основание чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ за 2022 г., имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци.

На 18.11.2021 г. „АУРИГА“ ЕАД е подало декларация № СФИ21-ТД26-4244/18.11.2021 г. по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през процесната 2022 г. - 7 броя съдове за битов отпадък тип „Бобър“, с вместимост 1100 л., при честота на извозване 3 пъти седмично.

Съгласно решение № 809 от 16.12.2021 г. на СОС за 2022 г. за нежилищни имоти на предприятия е определен размер на ТБО и включва заплащането на следните услуги, предвидени в чл. 62, ал. 1 ЗМДТ, както следва: 1340 лв. за един съд за 1 година при честота на извозване един път седмично и 4,30 промила за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Така по отношение на дружеството – жалбоподател ТБО за услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 ЗМДТ за 2022 г. е определена по реда на чл. 22, т. 1 на основание чл. 23, ал. 3 и ал. 4 от НОАМТЦУПСО, а именно в размер на 28140 лв. /7x1340x3/.

За услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ е установена сумата от 542 320,18 лв. /главица/, изчислена съобразно посочената по-горе завишена отчетна стойност на имота –[ЕИК],29 лв. x 4,30 промила.

Общо за услугите по чл. 62 ЗМДТ е установена ТБО за 2022 г. от 570460,18 лв. и лихви – 55446,14 лв.

От сумата за довносяне за главница ТБО за 2022 г. е извършено прихващане на надвнесената сума за ДНИ за главница в размер на 30 775,73 лв. и за лихва ДНИ в размер на 624,49 лв., в размер общо на 31 400,22 лв.

Така е определена дължимата сума за довносяне от РЛ, както следва: главница за ТБО за 2022 г. в размер на 539 059,96 лв. и лихви 55446,14 лв.

Ревизираното лице е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е подало писмено възражение срещу РД с рег. № СФД23-ТД26-3286/ 04.07.2023 г. Същото е намерено за неоснователно от ревизиращия екип.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт с рег. РА № СФД23-РД77-121/21.07.2023 г. от Е. К. К. — органа възложил ревизията и Е. А. Й. — ръководител на ревизията.

РА е оспорен по административен ред пред кмета на СО с жалба с рег. № СФД23-ТД26-3958/02.08.2023 г. по описа на Столична община.

Решаващият орган е приел, че основно възраженията на РЛ са насочени срещу определената в РА отчетна стойност на сградата, а оттам и установените задължения. Конкретно дружеството поддържа в жалбата си до кмета на СО, че с оспорения РА е следвало да се установи надвнесена сума за ревизирания период, в общ размер на 266 000,74 лева, в т. ч. надвнесен ДНИ - 40 877,77 лева и надвнесена ТБО в размер на 225

122,97 лева, а не както е определена в процесния РА дължима сума в размер общо на 594 506,10 лева.

В срока по чл. 155, ал. 1, вр. чл. 146 ДОПК горестоящият административен орган е постановил Решение № СОА23-РД28-45/05.10.2023 г., с което е оставил без уважение жалбата на „АУРИГА“ ЕАД срещу издадения ревизионен акт.

Приети за неоснователни твърденията на РЛ, че доброволно платените суми за погасяване на текущите задължения за ДНИ и ТБО подлежат на възстановяване. Посочено е, че предприятието само е начислило суми за погасяване на задълженията за ДНИ в размер на 267 252,55 лева и лихви 2 412,69 лева към тях, както и е начислило задължения за ТБО в размер на 548 639,98 лева и лихви към тях - 56 625,86 лева, а е заплатило доброволно за погасяване на задълженията за ДНИ - 236 476,82 лева и лихви 1 788,20 лева към тях, както и е заплатило задължения за ТБО - 31400,22 лева.

За необосновано е счетено твърдението на ДЗЛ, че при формиране на отчетната стойност на сградата, ревизиращите органи не е следвало да отразят стойността на подобренията и на трайно прикрепените дълготрайни материални активи, както и тези, без които сградата не би могла да осъществява предназначението си.

В тази връзка решаващият орган е посочил, че съгласно приложенияте към преписката Разрешение за ползване № ДК-07-56/12.02.2006 г. и Разрешение за ползване № СТ-12-754/29.07.2008 г., предназначението на сградата е за „Търговски и развлекателен комплекс с две нива, подземни паркинги, с магазини за промишлени стоки, супермаркет, банков салон, магазини за техника, магазини за мебели, щандове за промишлени, пакетирани хранителни стоки и сладкарски изделия, аптека, фризьорски салон, комплекс-ресторант за бързо хранене със седем броя търговски обекти, кафета, барове, пицария, сладкарница, ресторант с летен бар, детски кът, офиси, складове, обслужващи помещения, помещения за кинокомплекс с шест кинозали, боулинг и електронно казино, сградни ВиК връзки, външно топлоснабдяване и абонатни станции”.

Отбелязано е също така, че за целите на облагане с ДНИ и ТБО, отчетната стойност на сградата, следва да включва оповестените във финансовите отчети активи, които независимо, че предприятието е признало поотделно в баланса, представляват активи, без които е невъзможно функционирането на имота по предназначение, както и без които не може да носят икономическа изгода на предприятието.

Решаващият орган е приел за приложим по отношение на процесния имот - сграда МСС 40 „Инвестиционни имоти”, където в §50 от МСС 40 „Инвестиционни имоти” е дадено разяснение, че предприятията, при определянето на справедливата стойност на инвестиционен имот, избягват двойното отчитане на активи или пасиви, които са признати като отделни активи или пасиви. Констатирал е, че в счетоводни сметки сметка 1111 "Сграда - ИИ", сметка 1121 "Подобрения на Сграда — ИИ", сметка 1201 "Съоръжения — ИИ", сметка 1211 "Машини — ИИ" са заведени всички елементи, подобрения, съоръжения, сградни инсталации /ОВ и К, ВИК, електро и т.н./ и инфраструктура, трайно монтирани в сградата, като при липса на тези елементи сградата би била недовършена или целостта ѝ променена, така че тя да не може да се използва по предназначението, което ѝ е отредено.

Именно в изпълнение на изискванията на прилаганата от дружеството- жалбоподател база за оценяване, признаване и отчитане на сградата, то е оповестило в приложенията към годишните си финансови отчети, че отчита Земи, сгради и всички трайно

прикрепени машини и съоръжения, които се държат за получаване на приходи от наем, по модела на цената на придобиване. Всички активи са отчетени в изпълнение на критериите за признаване, т.е. в съвкупността си като цяло носят икономическа изгода за предприятието и без които инвестиционните имоти не биха могли да изпълняват своето предназначение.

По отношение на ТБО в решението е отбелязано, че дружеството не възразява относно реалното предоставяне на регламентирани услуги от дейностите по сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, но счита, че трябва да заплаща такса пропорционална на количествата генерирани отпадъци от предприятието.

Кметът на СО е отхвърлил и в тази част жалбата позовавайки са действащата разпоредба на чл. 67, ал. 1 и ал. 4 ЗМДТ доколкото за ревизирания период не е влязла в сила нормата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ, която регламентира, че размерът на ТБО за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците. Решаващият орган е изложил и подробни съображения свързани с реалното престигане на услугите по чл. 62 ЗМДТ и в заключение е приел, че правилно в РА по отношение на процесните недвижими нежилищни имоти ревизиращите органи са определили размера на ТБО.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, вкл. заповед по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, решение на СОС, декларации по чл. 14 ЗМДТ, декларация по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО, както и допълнително ангажираните от ответника доказателства с молби от 22.01.2024 г. /л. 104 и сл./ и от 25.01.2024 г. /л. 124/ свързани с реалното предоставяне на услугите по чл. 62 ЗМДТ.

Изслушани са заключения на СТЕ – основно и допълнително, както и заключение на ССЕ, неоспорени от страните.

Административен съд - София-град, след като съобрази събраните в хода на производството доказателства, които прецени с оглед доводите и становището на страните, прави следните правни изводи:

Жалбата пред съда е подадена в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като извършва проверка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК, вр.чл. 4, ал.1 и ал. 3 от ЗМДТ, в предвидената от закона форма чл. 120, ал. 1 ДОПК.

Съобразно чл. 4, ал. 4 ЗМДТ със Заповед №СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г. на кмета на СО са определени за органи по приходите служители, заемащи съответни длъжности в дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при СО, сред които са и длъжностите, заемани от издателите на РА. Издателят на ЗВР е оправомощен с Разпореждане рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО. Спазени са и

изискванията по отношение на формата на РА и административнопроизводствените правила.

Предвид на изложеното, съдът намира, че оспореният по делото РА е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма и с изискващото се съдържание, спазени са процесуалните правила за събиране на доказателства и за защита на правата на ревизираното лице, като на жалбоподателя са връчени всички актове, издадени в хода на ревизията от органите по приходите, същият е могъл да представи доказателства и да защити правата си.

Относно съответствието на РА с материалния закон съдът съобрази следното:

Правната регламентация на данък за недвижимите имоти се съдържа в чл. 4 и сл. от ЗМДТ. Размерът на данъка се определя от служители на общинската администрация /чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ/, които имат правата и задълженията на органи по приходите /чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ/ въз основа на подадена от данъчния субект декларация. Основа за изчисляване размера на данъка, е данъчната оценка на имота. В чл 10 от ЗМДТ е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. В чл. 13 от ЗМДТ изрично е посочено, че данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. Според чл. 19, ал. 1 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, а по отношение на недвижимите имоти на предприятията по арг. от чл. 21, ал. 1 от с.з. е прието, че данъчната оценка е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот – чл. 22 ЗМДТ.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят се явява задължено лице за ДНИ съгласно чл. 11 от ЗМДТ за процесния период по отношение на имотите, които са нежилищни.

На първо място дружеството-жалбоподател оспорва определената данъчна основа за облагане с ДНИ и ТБО, като счита, че неправилно към отчетната стойност на процесния имот /сграда/ са включени и стойностите на активи осчетоводени по см. 1201 и 1211 /Машини и съоръжения/.

Така с РА декларираната отчетна стойност на сградата е завишена до сумата от 110 390 247,11 лева. От констатациите на стр. 6 в РА е видно, че това завишение е в резултат на добавянето към декларираната отчетна стойност на сградата на съответните отчетни стойности на следните други класове активи - машини от 1211 и съоръжения, отчитани от жалбоподателя по сметка 1201.

Не е спорно по делото, че активите от сметки 1201 и 1211 представляват отделни счетоводни класове активи, които са различни от актива - сграда.

От заключението на ССЕ /отговор на въпрос 3/ се установява, че съгласно възприетата и оповестена счетоводна политика дружеството класифицира недвижимите си имоти и намиращите се в тях движими вещи - машини и съоръжения, като инвестиционни имоти, тъй като същите са предназначени предимно за отдаване под наем. Съгласно § 30 от МСС 40 - Инвестиционни имоти – „предприятието избрало е счетоводна политика на цена на придобиване (а не политика на справедлива стойност) и следователно то формира отчетната стойност в съответствие с правилата за политика на цена на придобиване. В съответствие с § 20 от МСС 40 инвестиционните имоти са признати първоначално по цена на придобиване. Последващото им оценяване се извършва в съответствие с § 56 от МСС 40 и изискванията на МСС 16 - Дълготрайни активи. В съответствие с тези изисквания жалбоподателят следва да отчети отделно, като отделни класове активи, земята, сградите, и движимите си активи - машини и съоръжения. Вещото лице установява, че МСС 16, който се прилага към активите на жалбоподателя, изисква задължително отделното отчетане на отделното признаване на различните класове активи - имоти, машини и съоръжения (§ 7 от МСС 16), определянето на съответния им индивидуален полезен живот (§ 40 от МСС 16), както и отделното амортизиране на всеки отделен клас и позиция активи.

За установяване на характеристиките и естеството на активите от сметка 1211 – „Машини“ и сметка 1201 – „Съоръжения“, и в частност за установяване дали въпросните активи представляват движими вещи, които могат да бъдат демонтирани и отделени от сградата без увреждане на самата сграда и без увреждане на демонтирания актив, по делото е прието заключение на СТЕ /основно и допълнително/, неоспорено от страните, от което се установява, че по отношение на три позиции активи, осчетоводени по горепосочените сметки, експертът сочи, че същите са трайно прикрепени към сградата. Тези активи са посочени конкретно на стр. 5 от заключението (по сметки и номер на позиция) и включват следните три актива, а именно: по сметка 1201, два актива - позиция № 25 - ВиК инсталация с отчетна (начална) стойност (преди натрупана обезценка) от 500 лева и позиция № 55 - хидроизолиране на противопожарен резервоар с отчетна (начална) стойност (преди натрупана обезценка) от 10 991, 06 лева, а по сметка 1211 - един актив, представляващ позиция № 61 - покривна изолация, с отчетна (начална) стойност (преди натрупана обезценка) от 5 769.75 лева

За всички останали активи, осчетоводени по сметки 1201 и 1211, с изключение на горепосочените три актива, вещото лице установява в заключението си, че същите не са трайно прикрепени към сградата и че те могат да бъдат отделени от нея и да бъдат преместени, продадени и др. без увреждане на сградата или без увреждане на самия демонтиран актив. На стр. 4 от заключението вещото лице посочва, че всички останали активи „са произведени така, че при нужда да могат лесно демонтирани и заменени с други от същия или подобен вид. Надлежащото им укрепване към елементите на сградата се извършва чрез болтови връзки или други разглобяеми съединителни системи“.

В с.з. на 23.04.2024 г. вещото лице Х. уточнява, че въпросните движими активи от сметки 1201 и 1211 (без трите позиции, за които той посочва, че са трайно прикрепени към сградата) имат по-кратък полезен живот от сградата – „Една сграда има живот 100 години и нагоре, зависи от конструкцията, докато всички активи, едни морално се износват, други материално и просто нямат такъв дълъг живот“.

В заключението си по въпросите, свързани с отчетната стойност на сградата и следващият се от това размер на ДНИ, вещото лице Ж. е отчетло резултатите от СТЕ за това, кои активи на жалбоподателя, отчетени в сметки 1201 и 1211, представляват движими вещи, и кои от тези активи имат характер на приращения към недвижимия имот – сграда.

В ССЧЕ (стр. 6 - 7 и Таблица № 5 на стр. 7) вещото лице е изчислило отчетната стойност на сградата на дружеството, като сбор от отчетните стойности на сградата (сметка 1111), на подобренията към сградата (сметка 1121) и на трите актива от сметки 1201 и 1211, по отношение на които в заключението на вещото лице Х. е прието, че представляват трайно прикрепени към сградата активи (а именно, активите инвентарни позиции № 25 и № 55 от сметка 1201 и активът с инвентарна позиция № 61 от сметка 1211). Съгласно заключението на вещото лице Ж., общата отчетна стойност на сградата (като сбор от горните суми) е в размер на 105 278 961.72 лева, а отчетната стойност на земята - 15 730 725.18 лева, която не е спорна между страните. В съответствие с тези изчисления вещото лице е изчислило размера на ДНИ за 2022 г. - 226 893.16 лева, от които 29459,11 лева ДНИ за земята и 197 398.05 лева ДНИ за сградата /стр. 7, таблица № 5 от ССЕ/.

Следователно от събраните по делото доказателства се установява по безспорен и непротиворечив начин, че активите по сметки 1201 и 1211 представляват движими вещи, които могат да бъдат лесно демонтирани и преместени без увреждане на сградата и на самата вещ (с изключение на трите конкретно описани от вещото лице актива, с инвентарните позиции, изброени по-горе).

В тази връзка съдът не споделя изводите на ревизиращите свързани със завишаване на отчетната стойност на процесния имот и по конкретно тази на сградата собственост на „Аурига“ ЕАД /с изключение на горепосочените три позиции/ предвид следното:

В съответствие с конституционния принцип на законоустановеност на данъчните задължения, отнасящ се „до всички елементи, определящи размера на данъка – данъчен обект, данъчна основа, данъчна единица, данъчна ставка и пр.“ /Решение № 3 от 09.11.1996 г. на Конституционния съд по конст. дело №2/96 г./, законодателят в чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ изчерпателно е регламентирал обектите на облагане с ДНИ, а именно: урегулираните поземлени имоти, сградите и самостоятелните обекти в сгради, а данъчната основа на тези облагаеми обекти е отчетната стойност на тези именно облагаеми обекти. На облагане подлежат поземлените имоти, сградите и обектите в сгради, без да бъдат включени в тях всякакви движими вещи, машини, съоръжения и оборудване, както и самостоятелни и отделни инженерни съоръжения, тъй като се използват в дейността по отдаване под наем. Тази разпоредба урежда по императивен начин облагаемите недвижими

имоти, като ги ограничава до поземлените имоти, сградите и самостоятелните обекти в сгради. От горното следва извод, че не всички и всякакви имущества на задължените лица подлежат на облагане с ДНИ и ТБО – ДНИ и ТБО не са общи имуществени данъци, с които да се облага цялото движимо и недвижимо имущество на лицата. Тези публични задължения имат точно определен обект на облагане и този обект включва единствено и само поземлените имоти, описани в чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, сградите и самостоятелните обекти в сгради.

За разлика от данъка по чл. 44 от ЗМДТ върху възмездно прехвърляне на недвижимо имущество, който има за обект на облагане всички недвижими имоти, обектът на облагане с ДНИ и ТБО е по-ограничен и включва само поземлените имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, сградите и самостоятелните обекти в сгради. Това следва и от методиката за изчисляване на данъчната оценка по Приложение № 2 към ЗМДТ, която предвижда изчисляване на данъчната оценка на земи и сгради и не съдържа правила за изчисляване на данъчна основа на движими вещи или на други недвижivosti, представляващи земи и сгради. От цитираните разпоредби на ЗМДТ може да се направи извод, че жалбоподателят е данъчно задължено лице само за урегулираните си поземлени имоти и сградите си, съответно – обекти и части от сгради, а не за цялото си имущество, което ползва във връзка с дейността си по отдаването под наем на земите и сградите на трети лица. В този смисъл е и практиката на ВАС застъпена в решение № 2478 от 08.03.2023 г. по адм. дело № 6441 от 2022 г.

Очевидно е, че активите, осчетоводени в сметки 1201 и 1211 /с изключение на трите позиции посочени в заключението на СТЕ/, не са нито сграда, нито самостоятелен обект в сграда. Те биха могли да станат такива единствено в хипотезата на присъединяване към сградата по такъв начин, че съответната вещ не би могла да се отдели без съществено повреждане на главната вещ - присъединяване на вещо по чл. 97 от Закона за собствеността. В конкретния случай няма подобно присъединяване.

Имайки предвид горното, в случая липсва законова основа за извода на ревизиращите органи, че е възможно и допустимо обединяване на отчетните стойности на сграда с отчетните стойности на движими вещи, които макар и функционално свързани със сградата, представляват отделни движими вещи и са индивидуализирани и счетоводно заведени като такива. Ако тези суми се приемат като част от отчетната стойност, освен че няма нормативно основание за това, би се стигнало до начисляване на данък за недвижими имоти върху активи представляващи движими вещи. Както основателно в тази връзка жалбоподателят възразява това е в противоречие с разпоредбите на ЗМДТ, така и тези на Конституцията на Република България.

Несподелими са и доводите на ответника свързани с включване на движимите вещи /по сметки 1201 и 1211/ в отчетната стойност на сграда с аргументи, че същата се използва за отдаване под наем, вследствие на което е класифицирана като инвестиционен имот, или поради функционалното предназначение на сградата /за търговски център/ или поради обстоятелството, че движимите активи се използвали за генериране на икономическа изгода.

Противно на твърденията на ответника, с допълнителното заключение на СТЕ се установява, че голяма част от спорните активи са били придобити от жалбоподателя значително след въвеждането на сградата в експлоатация, т.е. сградата е функционирала съобразно предназначението си (и отдавана е под наем от жалбоподателя) и без тези активи, и то в продължителен период от време, и въпросните активи не са били необходими за функционирането ѝ. Настоящият състав счита, че предназначението на сградата и начинът ѝ на използване е ирелевантен за целите на ЗМДТ. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 21 от ЗМДТ не предвижда различен начин на облагане на сградите, в зависимост от тяхното предназначение, функции, използване или неизползване. ЗМДТ не съдържа специални правила за облагане на сгради - търговски центрове (или на сгради - инвестиционни имоти, използвани за отдаване под наем) и не изисква в отчетната стойност на такива сгради да бъдат добавяни движимите вещи, находящи се в търговските центрове. Без значение е и обстоятелството, дали находящите се в сградата движими вещи участват или не участват в генерирането на парични потоци или икономическа изгода заедно със сградата.

В Решение № 9 от 20.VI.1996 г. на КС на РБ по к. д. № 9/96 г. е прието, че начинът на използване на една сграда не може да обосновава различно данъчно третиране за целите на ДНИ. Така, както отбелязва КС разпоредба, която увеличава данъчната оценка в зависимост от начина на използване на сградата, „поставя размера на данъка в зависимост от елемент, който не е присъщ за един имуществен данък, какъвто е данъкът върху сградите. Размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това за какви нужди той се използва. Начинът на използване не е елемент от стойността”.

Съдът споделя становището на жалбоподателя, че нито целта на използване, нито функцията на сградата, нито използването ѝ или неизползването на сградата от собственика, имат отношение към елементите на облагането с ДНИ или ТБО.

В този смисъл незаконосъобразно с РА е завишена отчетната стойност на сградата чрез включване на активити счетоводно заведени в см. 1201 и см. 1211 /с изключение на трите позиции посочени по-горе/.

Предвид горното съдът намира, че отчетната стойност на процесния имот следва да бъде определена в общ размер на 121 009 686,90 лв. /изчислена в заключението на ССЕ, таблица № 5, стр. 7/, включващ отчетната стойност на земя – 15 730 725,18 лв. и [ЕИК], 40 лв. /вкл. сграда ИИ, подобрения и трите позиции от см. машини и съоръжения/.

Така дължимият ДНИ за 2022 г. /земя и сграда/ следва да бъде определен в размер на **226893,16 лв.**, а не в размера установен с РА – 236476,82 лв.

В случая РЛ е внесло сумата от **267252,55 лв.**, т.е. задължение за ДНИ за процесния период е 0 лева, а надвнесената сума за ДНИ за 2022 г. е в размер на 40359,39 лв. /главница/ и лихва – 624,49 лв.

Вторият спорен въпрос по делото е свързан с начина на изчисляване на размера на третия компонент на ТБО, а именно услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.

Между страните няма спор, че Столична община е предоставяла и трите вида

услуги по чл. 62 ЗМДТ, като по делото от страна на ответника са ангажирани множество доказателства /договори, протоколи за реално изпълнение на услугите и пр./; налице е заповед на кмета на Столична община по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ за 2022 г. за определяне вида и границите на районите, в които се предоставят от общината трите вида услуги, а също е налично регионално депо за отпадъците.

В обжалвания РА спорната такса по чл. 62, т. 3 ЗМДТ е установена като промил от отчетната стойност на земята и сградата - 126 120 972,29 лв. /като отчетната стойност е била увеличена със стойността на активите осчетоводени в см. 1201 и 1211/, като е приложена разпоредбата на чл. 23, ал. 4 от НОАМТЦУСО. Дружеството не е съгласно с този подход на ревизиращите органи като счита, че в случая услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ следва да бъде изчислена при съобразяване с разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ. В тази връзка се позовава на практика на ВАС, включително и по идентичен спор между същите страни и за същия имот, но за предходен ревизиран период 2013 г. – 2017 г. (Решение на ВАС № 7286 от 16.06.2021 г., постановено по адм. д. № 1988/2021 г.).

Настоящият състав намира за основателни възраженията на жалбоподателя в тази част предвид следното:

От събраните доказателства се установява, че имотът на жалбоподателя е нежилищен и същият е данъчно задължено лице по смисъла на чл. 64 от ЗМДТ във връзка с чл. 11 от ЗМДТ. В чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ /в редакцията за процесния период/ е посочено, че размерът на ТБО за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците, а според алинея втора - размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице е сумата от размера на таксата за всяка услуга по чл. 62, която се определя, като разходите за сметка на таксата за битови отпадъци за текущата година от план-сметката, формирани по реда на чл. 66, ал. 13 за всяка услуга по чл. 62, се разпределят, като се приложи съответният начин за изчисление в зависимост от приетите от общинския съвет основи за услугите по чл. 62.

Съгласно чл. 71 от ЗМДТ в приложимата редакция не се събира такса за: 1. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци – част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината; 2. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци – част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9, от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота; 3. услугата по чл. 62, т. 1, когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред, определен с наредбата по чл. 9, това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

В чл. 18 от НОАМТЦУСО е посочено, че ТБО се заплаща за услугите по

събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер с решение на Столичния общински съвет ежегодно въз основа на одобрена план-сметка, включваща необходимите разходи за всяка дейност поотделно. Когато до края на предходната година Столичният общински съвет не е определил размера на таксата за битови отпадъци за текущата година, таксата се събира на база действащия размер към 31 декември на предходната година. Таксата се заплаща от собственика на имота, а при учредено вещно право на ползване - от ползвателя. В чл. 19 от НОАМТЦУСО е посочено, че до 30 септември кметовете на райони изпращат в дирекция "Икономика и търговска дейност" - Столична община предложения за границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и въз основа на постъпилите предложения по ал. 1 в срок до 30 октомври на предходната година кметът на Столична община издава заповеди, определящи границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, вида на предлаганите услуги и честотата на сметоизвозване. Заповедите се обявяват публично чрез районните администрации и в Интернет сайта на Столична община. По аргумент от нормата на ал. 4 - за имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията, респ. на данъчната оценка на имотите на гражданите. В чл. 20 от НОАМТЦУСО е визирано, че ТБО се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи, като таксата се администрира и събира от Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" - Столична община. По силата на чл. 21 от НОАМТЦУСО за новопридобити имоти ТБО се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. В чл. 22 от НОАМТЦУСО е доуточнено, че ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя: според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; чрез пряко договаряне; пропорционално в промили. В чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУСО е посочено, че за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. В седемдневен срок от подаване на декларацията по ал. 1 Дирекция "Икономика и търговска дейност" изпраща екземпляр от нея в Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" за изчисляване размера на дължимата такса за битови отпадъци и в Столичен инспекторат - за контрол. Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци

на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда, като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. По арг. от чл. 23, ал. 4 от НОАМТЦУСО освен таксата по ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите. Член. 26. ал. 1, от НОАМТЦУСО постановява, че извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Настоящият съдебен състав намира, че неправилно органите по приходите са завишили отчетната стойност на сградата /предвид изложените по-горе съображения/, но и незаконосъобразно са определили ТБО и по конкретно таксата за услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ прилагайки разпоредбата на чл. 23, ал. 4 от НОАМТЦУСО, защото общият принцип за определяне на ТБО се съдържа в ал. 1 на чл. 67 от ЗМДТ. Водещото правило на ЗМДТ е ТБО да се определя според количеството на битовите отпадъци. Само по изключение, и когато обективно не може да се установи тяхното количество, размерът на таксата следва да се определя в левове на друга основа. В настоящия случай органите по приходите не са представили доказателства относно обективната невъзможност да се определи количеството отпадъци, което да води до определянето им по вторичния начин - като промил върху избраната от СОС основа – по- високата стойност от данъчната оценка и отчетната стойност на недвижимия имот. За да може количеството на битови отпадъци, генерирани от определен недвижим имот, да бъде изчислено съгласно законовата разпоредба, същият следва да е снабден с индивидуални съдове за събиране и съхраняване, а от доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят е депозирал декларация по чл. 23 от НОАМТЦУСО, а това означава, че по отношение на ТБО на дружеството следва да се приложи критерият количество на отпадъците. При наличие на обективна възможност за изчисляване стойността на задължението по реалното количество битови отпадъци генерирани при ползването на недвижимия имот, определеният в РА размер на ТБО за услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ въз основа на отчетна стойност /посочена от органите по приходите, в която е включена и стойността на сч. сметки 1201 и 1211/ е в разрез с правилото на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ.

В този смисъл са и изводите на касационната инстанция, обективирани в Решение № 3473 от 11.03.2019 г. по адм.д. № 11560/2018 г., а именно: „административният орган не е изпълнил приетото в чл. 67, ал. 1 ЗМДТ, че може лицето да избира реда за определяне на тази такса според количеството“. Съдът е приел за основателни възраженията на жалбоподателя, че редът, по който се определя ТБО противоречи на чл. 67, ал. 1 - 3 ЗМДТ, а способите по чл. 67, ал. 1 и 2 ЗМДТ за определяне размера

на ТБО не се прилагат алтернативно, а при условията на евентуалност - в посочената от закона последователност и в този смисъл съдът се е позовал на константната съдебна практика на ВАС - решения по адм. дела № 601/2018 г., № 7798/2018 г., № 9068/2017 г., № 903/2016 г., № 2521/2015 г., № 7483/2014 г., № 1650/2014 г. Следва да се отбележи също така, че в мотивите си по идентичен между страните спор ВАС посочва, че „противоречи на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ правилото на чл. 23, ал. 4 НОАМТЦУПСО, според което освен таксата по ал. 3 /за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, обвързана с вида и обема на съдовете и честотата на сметоизвозване/, предприятията заплащат и пропорционална такса за чистотата на териториите за обществено ползване, в промили върху отчетната стойност на имотите. Затова и в съответствие с чл. 5, ал. 1 АПК следва да се приложи нормата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ при определяне на размера на ТБО и за услугата по поддържане на чистота на териториите за обществено ползване. Тази услуга не е свързана непосредствено с количество отпадъци, но начисляването на такса за нея е определяемо по предполагаемия натрупан обем отпадъци, като се отнесе таксата за услугите по чл. 62 ЗМДТ към фактическите разходи за извършване на услугите и пропорционална се изчисли такса за услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ от разходите за извършване на тази услуга". След като РЛ е подало надлежна декларация за определяне на таксата съобразно количествата отпадъци, таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ следва да се определи съобразно предполагаемия натрупан обем отпадъци и при отчитане на съотношението на разходите за услугите към фактическите разходи на общината за извършване на съответната услуга. В този смисъл е и практиката на ВАС, която приема, че когато задълженото лице е подало декларация за определяне на таксата според количествата отпадъци, разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ изисква ТБО да бъде определена съобразно предполагаемото количество отпадъци и съобразно подходяща методика, която да е в състояние да отрази дела на лицето в генерираните отпадъци и в разходите за дейностите на общината за дейностите по управление на отпадъци. В част от тези решения ВАС също така посочва, че ако административният орган твърди, че таксата не може да бъде определена съобразно количествата, той трябва да изложи конкретни мотиви за това в административния си акт. В случая такива мотиви липсват в обжалвания РА. В настоящия казус страните не спорят, че РЛ е подало на 18.11.2021 г. декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУСО, с която е упражнило правото си на избор да заплаща такса битови отпадъци съобразно количествата на генерираните отпадъци, в съответствие с чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ. Заявени са 7 контейнера тип Бобър, с вместимост от 1100 литра, при честота на сметоизвозване от три пъти седмично. Страните не спорят и относно установената с РА такса за услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 ЗМДТ в размер на 28140 лв. /стр. 9 РА/. Същият размер на таксата за услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 от ЗМДТ е установен и в заключението на в.л. Ж. (Таблица № 6 на стр. 7 от заключението). Следва да се отбележи, че още в хода на административното производство дружеството - жалбоподател в т. 11 от писмени обяснения с вх.

№ СФД23-ТД26-1757 [3] от 05.05.2023 г. е отправило искане до ревизиращия екип таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ да бъде определена по време на ревизията в съответствие с количествата отпадъци, генерирани от облагаемите обекти, като се е позовало на решение на ВАС по адм. д. № 1988/2021 г. касаещо идентичен спор между страните, но за предходен период /2013 г. – 2017 г./. Така заявеното искане не е било уважено. Решаващият административен орган също е приел за законосъобразно установен размерът на ТБО за 2022 г.

Така освен таксата за услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 в ЗМДТ в РА е установена и таксата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ - за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер на 542320,18 лева. В РА (стр. 9), на основание чл. 23, ал. 4 от НОАМТЦУСО, същата такса е била изчислена като промил от отчетната стойност на облагаемите обекти - земя и сграда /като отчетната стойност на сградата е била увеличена със стойността на движимите вещи отразени в сч. сметки 1201 и 1211/. Общият размер на ТБО (за всички услуги по чл. 62 от ЗМДТ) установен в РА е 570 446,18 лева.

Предвид възраженията на дружеството касаещи размера на таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ съдът допусна извършването на ССЕ със задача да бъде изчислен размерът на таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ пропорционално на количествата отпадъци генерирани от облагаемите обекти на жалбоподателя /задачи № 1 и 2 от заключението на ССЧЕ/. От заключението /прието от страните без оспорване/ се установява, че количествата отпадъци, генерирани от облагаемите обекти на жалбоподателя, общо за цялата 2022 г. са в размер на 480.48 тона (Таблица 1 на стр. 4). Вещото лице уточни в проведеното с.з., че общата сума, посочена на последния ред на Таблица № 1, съставлява общите и пълни количества отпадъци за годината, изчислени на база на фактически ползваните 7 контейнера тип „Бобър“, при максимално натоварване в килограми, и при три сметоизвозвания седмично. На база на предоставените от Столична община данни за общите количества битови отпадъци, генерирани на територията на общината за 2022 г., които данни представляват данните на НСИ за тези количества отпадъци, вещото лице е изчислило, че общите максимални количества битови отпадъци, генерирани от обектите, съставляват 0.069% от количествата битови отпадъци, генерирани на територията на Столична община. Въз основа на предоставената от Столична община информация за общите разходи на общината за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ (с размер на тези разходи за 2022 г. от 95446182.00 лева) вещото лице е изчислило какъв е пропорционалният дял от тези разходи за генерираните от жалбоподателя битови отпадъци. Според заключението на вещото лице (Таблица № 3 на стр. 4 от заключението и отговор на задача № 2), размерът на таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ, определена съобразно количествата генерирани отпадъци, е 65514.26 лева. В тази връзка съдът констатира, че вещото лице е допуснало грешка при пресмятането като правилната сума е 65857,87 лв. /95446182.00 лв. x 0,069%/, която следва да бъде съобразена при изчисляване на дължимата за процесния период ТБО.

След като таксата за услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 от ЗМДТ не е спорна и е в общ размер от 28 140 лева за 2022 г., както е установена в РА, то размерът на

ТБО за всички услуги по чл. 62 ЗМДТ за 2022 г. е в размер на 93 997,87 лева /28140 лв. + 65857,87 лв./ - съобразно количествата отпадъци, генерирани от „АУРИГА“ ЕАД - Вариант 2, Таблица № 6, задача № 5 от заключението.

С оглед горното съдът приема, че с РА незаконосъобразно е начислена ТБО за 2022 г. в размер на 570460,18 лв. /главница/ вместо сумата от 93 997,87 лева.

Настоящият състав кредитира заключението на ССЕ като компетентно изготвено, неоспорено от страните и съобразено именно с предоставените от ответника количествени и стойностни данни за битовите отпадъци, генерирани на територията на Столична община, и тези за фактическите разходи на общината за спорната услуга. От съпоставянето на делът на жалбоподателя в разходите за услугата и на сумата изчислена от вещото лице по отношение на таксата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ, съобразно количествата (в размер на 65857,87 лева), със сумата на тази такса, установена в РА - 542 320.18 лева, се установява, че определената от ревизирищите органи стойност е повече от осем пъти по-голяма от таксата, която следва да бъде платена от жалбоподателя. Така чрез установената с РА такса от 542 320,18 лева се възлагат повече от осем пъти по-големи разходи за такса за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, спрямо тези, които се следват на жалбоподателя въз основа на действително генерираните отпадъци.

Съотнесени към фактическите разходи на Столична община за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ този размер се явява непропорционален, тъй като не просто се отличава от съответстващия дял на генерираните отпадъци, но и го превишава няколко пъти от дела на дружеството в генерираните отпадъци.

В тази връзка следва да бъде посочено, че член 15 от Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент на Съвета от 5 април 2006 година относно отпадъци, наречена "Рамковата директива/относно отпадъците е въведен принципът" замърсителят плаща", като изисква разходите за обезвреждане на отпадъците да бъдат понасяни от притежателя на отпадъци, който ги генерира, като този принцип се прилага и по отношение на публични такси за битови отпадъци/ както и таксата за битови отпадъци у нас. В Практиката на СЕС по приложението на чл. 15 от Директивата се посочва, че при настоящото ниво на хармонизация на правото на съюза липсва правна уредба, приета на основание чл. 192 от ДФЕС, която да налага на държавите членки точно определен метод на финансиране на разходите за обезвреждане на битовите отпадъци, така че по избор на държавите членки то може да се осигури чрез такса, чрез друг вид насрещно задължение или по какъвто е и да е друг начин и макар държавите – членки да разполагат със широко право на преценка за определяне на реда и условията за изчисляване на таксите за такива дейности, националната съдебна юрисдикция трябва да определи въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали исканата цена и допълнителната такса не водят до начисляване на няколко " притежатели на явно несъизмерими разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират и за таи цел националният съд трябва да взема предвид. За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите

от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на "притежателите" да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците/ Решение на СЕС от 30 март 2017 година по дело С-335/16 година.

В случая от доказателствата по делото безспорно се установява, че определена с РА такса за услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ за 2022 г. е явно непропорционална спрямо количеството действително генерирани отпадъци от обектите на дружеството и спрямо дела на тези отпадъци в разходите на общината за извършване на услугата. Несъразмерността на таксата за периода 2013 г. - 2017 г. е констатирана и в преходно Решение № 7286 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 1988 по описа на ВАС за 2021 г. (постановено за ТБО за същия имот). Такава несъразмерност е налице и за процесната 2022 г. При това, съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ и при съобразяване с практиката на СЕС, административният орган е следвало да определи размера на задължението за ТБО за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ в относително пропорционален размер.

Видно от заключението на вещото лице таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ е могла да бъде определена въз основа на количествата отпадъци, генерирани от обектите на жалбоподателя. При това констатациите на РА, с които таксата за услугата по чл. 62, т. 3 от ЗМДТ е била определена в завишен размер (над действително дължимия размер от 65857,87 лв., изчислен от вещото лице) се явяват в нарушение на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ.

Предвид горното съдът приема, че ТБО за 2022 г. за трите услуги следва да бъде определена в размер на 93 997,87 лв. /съобразно изчисленията на в.л. Ж. в таблица № 6, стр. 7 от ССЕ, като бъде съобразена и допуснатата от експерта грешка в пресмятането относно услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ/, а не в размер на 570 460,18 лв. и лихви – 42 952,59 лв.

Незаконосъобразно също така с РА е прихваната сума от 31400,22 лв., респ. е определено за довносяне задължение от 539 059,96 лв.

От извършената от вещото лице Ж. експертиза се установява, че през 2022 г. жалбоподателят е извършил 12 плащания за ДНИ и ТБО, констатирани по дати и платени суми в Таблица № 7 на стр. 7 от заключението /съобразно платежни документи – л. 294-309 черен кл./.. От доказателствата за извършените плащания за ТБО е видно, че РЛ е внесло през 2022 г. сума за ТБО в размер на 321149,24 лева. Така отчитайки направените от дружеството плащания безспорно се установява, че същото е **надвнесло** обща сума за ТБО за 2022 г. от **227 151,87 лева /321149,24 лв. - 93 997,87 лв./.**

Настоящият състав намира също така, че незаконосъобразно с РА са начислени на ДЗЛ лихви за ТБО за 2022 г. в размер на 55446,14 лв. предвид следното:

Както се каза по-горе ТБО се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи /чл. 20 от Наредбата/. В случая дължимата съобразно количествата на отпадъците ТБО за процесната година е общо 93

997,87 лева, а респ. размерът на една вноса е 23 499,47 лева.

От заключението на в.л. в таблица № 7 се установява, че на 06.04.2022 г., преди изтичане на срока за първата вноса, РЛ е платило сума за ТБО в размер на 39 116,60 лева, която превишава размера на първата вноса. На 5 май, на 3 юни и на 30 юни 2022 г. (преди изтичането на срока за внасяне на втората вноса) жалбоподателят е направил още три плащания на ТБО, всяко в размер на 48 895,75 лева, или общо 146 687,25 лева, с които плащания той е погасил не само задължението за втората вноса, но и за всички останали вноски за 2022 г. В резултат на тези и на последващо извършените през 2022 г. плащания оспорваният е надвнесъл обща сума от **227 151,87 лева**.

Съобразно горното и предвид безспорно извършените от дружеството плащания следва да бъде обоснован извод, че за процесния период РЛ не дължи ТБО /главница и лихви/, като незаконосъобразно с РА са установени задължения за донасяне на сумата от 539059,96 лв. /главница/ и лихви - 55446,14 лв.

В случая дружеството е надвнесло сумата от 227 151,87 лева за ТБО, съобразно доказателствата по делото, която сума е следвало да бъде установена в РА като надвнесена сума в таблицата за установяване на задълженията на стр. 11 от РА, в колона 7 от същата.

Независимо от констатациите, сторени по-горе, че от страна на жалбоподателя са налице надвнесени суми /такива за възстановяване за ДНИ и ТБО за процесния период/, съдът счита, че не е в правомощията му в настоящото производство да измени оспорения РА в подобна насока. Такива действия - за прихващане и възстановяване на съответните публични задължения, следва да бъдат предприети в нарочно производство с издаване на съответен Акт за прихващане и възстановяване.

По тези съображения жалбата се явява основателна, а оспореният ревизионен акт – незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора в полза на „АУРИГА“ ЕАД следва да се присъдят сторените по делото разноски по приложен списък /л. 546/ в общ размер на 13016,52 лв., включващи заплатена държавна такса, депозити за изготвяне на ССЕ и СТЕ, адвокатско възражение.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № СФД23-РД77-121/21.07.2023 г., издаден от Е. К. К. – възложил ревизията, и Е. А. Й. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОА23-РД28-45/05.10.2023 г. на кмета на Столична община, с който на „АУРИГА“ ЕАД са установени задължения за донасяне на ТБО за 2022 г. в размер на 539 059,96 лева /главница/ и лихви - 55 446,14 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „АУРИГА“ ЕАД, ЕИК –[ЕИК], разноски по делото в размер на 13016,52 лв. /тринадесет хиляди и шестнадесет лева и петдесет и две стотинки/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от

съобщаването на страните.

СЪДИЯ: